

ה"ט 14729/10/22 - מ. ד. נגד ע.ד.

בית משפט לענייני משפחה בקריית גת

ה"ט 14729-10-22 ד' נ' ד'
ה"ט 13299-10-22

בפני כבוד השופט בן שלו
מבקשת (ומשיבה)
ע"י ב"כ עוה"ד יורם ביתן
נגד
משיב (ומבקש)
ע.ד.
ע"י ב"כ עוה"ד חיים אומסי

החלטה

לפניי שתי בקשות בני זוג למתן צו הגנה ולמתן צו למניעת הטרדה מאיימת שהוגשו בסמיכות זמנים. ראשונה, הוגשה בקשת האב ביום 11.10.22 (ה"ט 13299-10-22) ולאחריה הוגשה בקשת האם ביום 12.10.22 (ה"ט 14729-10-22).

1. הצדדים נישאו זל"ז בשנת 2006 ומצויים בהליכי גירושין. לצדדים ארבעה ילדים קטינים משותפים, הקטן שבהם כבן שלוש שנים.
2. לצדדים בית מגורים במשק X במושב XXX. בתחום המשק גם מתנהל עסקו XXX של האב.
3. בין הצדדים התנהל הליך קודם (ה"ט 51672-07-22) לפי החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991 (להלן: "**החוק**") וכן מתנהלים הליכים מקבילים כיום בתחומי אחריות הורית; מזונות הקטינים וענייני רכוש (תלה"מ 10139-11-22 ותלה"מ 39144-08-22; תלה"מ 4770-08-22; תלה"מ 46250-07-22 ותלה"מ 1265-08-22, בהתאמה). כן הוגשו על ידם תלונות למשטרה האחד כלפי השנייה.
4. בהחלטת כב' הש' משה הולצמן בדיון מיום 11.10.22 שהתקיים במעמד צד אחד, ניתן בין היתר צו ארעי האוסר על האם להטריד את האב ואת הקטינים וכן נאסר עליה לנקוט באלימות מילולית ופיזית כלפיהם על רקע טענות האב.
5. בהחלטת כב' הש' צבי פורר בדיון מיום 12.10.22 שהתקיים במעמד צד אחד, בין היתר נאסר על המשיב

להיכנס לבית המגורים שבמשק.

6. בדיון מאוחד בשני ההליכים התקיים בפניי ביום 23.10.22 ומשלא עלה בידי הצדדים להגיע להבנות נקבע דיון נוסף לחקירות הצדדים על תצהיריהם. בד בבד, הוריתי כי הצווים הארעיים שניתנו יוותרו על כנם עד החלטה אחרת וכי הצו הארעי שניתן כנגד האב ייוחד אך ורק לבית המגורים במשק, באופן שהאב יוכל להמשיך בפעילותו החקלאית של עסקו.

7. חקירות הצדדים נשמעו בדיון שהתקיים ביום 2.11.22 וניתנה לצדדים שהות להגיש סיכומים בכתב. משאלה הוגשו, אדרש להכרעה בבקשות.

תמצית טענות הצדדים

8. לטענת האב, האם נוקטת באופן שיטתי ומתמשך בהתעללות כלפיו וכלפי הקטינים. בכלל זה טוען האב, כי האם מגישה תלונות כנגדו במשטרה באופן סידרתי וכן נוטשת, מזניחה ותוקפת את הקטינים פיזית ונפשית ופועלת לפגוע בפרנסתו. האב ממקד טענותיו בסעיף 3 (3) לחוק למניעת אלימות במשפחה.

לעמדתו, טענות האם כנגדו ביחס לאירועים שהוצגו על ידה לא הוכחו ובגרסתה נמצאו סתירות באופן שטענתה לקיומה של מסוכנות מצידו לא הוכחה כלל.

לגרסת האב, בקשת האם הוגשה בחוסר תום לב מתוך מניעי נקמה ולחץ לקידום הליכי הגירושין ואיזון המשאבים. האב עותר לדחיית בקשת האם באופן שיאפשר לו גם לשוב לבית המגורים לאלתר וליתן צו הגנה או צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד האם ולחייבה בהוצאות.

9. האם טוענת כי האב לא הצליח לתאר אירוע קונקרטי שמקים את הבסיס לבקשתו ובכלל זה למסוכנות ממשית או סכנה פיזית ונפשית כלפיו או כלפי הקטינים.

מנגד לטענתה, התרחשו שני אירועים ספציפיים שיש בהם אלימות של ממש כלפיה. האחד, שפיכת קופסת טונה על תכולת מיטתה וכן החדרת נוזל זר למיכל הדלק של מכוניתה וזאת נוסף על הטרדות ואיומים מן העבר שהפנה כלפיה.

לטענת האם, האב משתמש בתרופה פסיכיאטרית על רקע מצבו האישי.

האם טוענת כי האב הפר תנאי צו קיים וממשיך להטרידה ולאיים על אורח חייה.

האם עותרת למתן צו קבוע שימנע מהאב להמשיך ולהתגורר בבית הצדדים ו/או להטרידה וכן לחייבה בהוצאות.

דין והכרעה

10. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי במלוא המצוי בתיק הגעתי לכלל מסקנה כי קמה עילה להורות לצדדים להימנע מלהטריד האחד את השניה, ובכל הנוגע לאב עצמו, אכן קמה עילה שהצדיקה הרחקתו מבית המגורים המשותף, לכל הפחות בהתאם להוראות סעיף 3(3) **לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991** (להלן: "**החוק**").

11. כבר עתה אבהיר ואציין, כי ההליכים שלפני אינם מוקד להכרעה ודין בטענות אחרות - לא מתחום הרכוש ולא מתחום האחריות ההורית. הליכים לפי החוק נועדו להידרש למצבי קיצון בלבד, בבחינת פתרון ארעי למצבים מעוררי סיכון בתחום המשפחה. בוודאי שאין בהם כדי להוביל למתן מענה של קבע צופה פני עתיד לכל סוגיה המתעוררת ביחסים פנים משפחתיים, וההידרשות להם באה על חשבונם של מתדיינים אחרים הממתינים לתורם. די בכך כדי להבהיר מדוע ההכרעה בהליכים לפי החוק צריכה להיות ממוקדת לסוגיות קונקרטיות המצדיקות הידרשות ייעודית ודחופה להם, בהיעדר כל פתרון אחר. לענייננו די בכך שבעניין האחריות ההורית מנוהל מאז חודש אוגוסט 2022 הליך ייעודי (בו גם הגיש האב כתב הגנה) כדי להבהיר שהלכה למעשה כל שאלה או דילמה מתחום האחריות ההורית היה מקום להביאה לכלל הכרעה בגדריו של ההליך הייעודי לו - גם אם בעתירה למתן סעד דחוף - ולא בהליך חירומי באופיו, על חשבונם של מתדיינים אחרים, ואשר גם נקבע תחילה בפני מותב אחר.

12. בענייננו, דומה שהקונפליקט בין הצדדים ממשיך להתנהל בעצימות גבוהה, אשר טומן בחובו פוטנציאל סיכון ונזק נוסף לקטינים, מעצם עצימותו של הקונפליקט ולא רק מחמת קיומו. דומה שהצדדים אינם נותנים די הצורך דעתם לכך.

13. המשיב אף הרחיק לכת בעניין זה וביקש לא פעם לערב הקטינים בדרך של זימונם לבית המשפט לשם חקירתם לתמיכה בגרסתו לפיה האם מזניחה את הקטינים ומתעמרת בהם, וכן כדי להוכיח את גרסתו ביחס להתעמרות בו (!) (ראו למשל סעיף 6 לתגובת המשיב, סעיף 33 לתצהירו בה"ט 14729-10-22 וכן עמ' 13 שורות 20 - 21 בכל הנוגע לטענות ביחס להתעמרות בו). לא זו בלבד שבעניינם של קטינים מתנהל כאמור הליך ייעודי, הרי שהטלת משא ההכרעה במחלוקות שבין ההורים על כתפיהם הקטינים היא מהלך שטומן בחובו כלשעצמו פוטנציאל סיכון ונזק לקטינים. חקירתם של ילדים, כאשר מתעורר חשש לביצוע עבירה פלילית, מתבצעת במקרים המתאימים על ידי בעלי תפקיד ומקצוע שהוסמכו לכך, ואיננה דומה לשמיעת קטינים בהליכים בבית המשפט לענייני משפחה הנוגעים לגורלם, בהקשרה ישנן הוראות סדורות ותחומות, בהליך המתאים.

14. מכאן, לשאלה העיקרית בכל הנוגע לעתירת האם, והיא האם קמה עילה לפי החוק. בעניין זה שוכנעתי כי

קמה עילה, ולו בכל הנוגע לאירוע שבו לפי הנטען השליך האב לכיוון האם קופסת טונה, בעת זו שוכבת במיטה (סעיפים 7 - 9 לתצהיר המבקשת מיום 11.10.22).

מנגד, לבד מהכחשה כללית של האירוע הנטען (סעיף 36 לתצהיר האב ועמ' 15 שורה 1 לעדותו) בחר האב שלא להידרש לכל תגובה קונקרטית תוך שבמשתמע מהכחשה כללית זו, חרף העובדה שהצדדים מצויים בסכסוך מתמשך ומתגוררים תחת אותה קורת גג, השלום והשלווה שררו אותה העת בין הצדדים.

לעניין זה אני מעדיף את גרסת האם על פני גרסת האב. גרסתה של האם לא קרסה בחקירתה הנגדית, שהתרכזה בהקשר זה ברובה בשאלה האם ישנן ראיות חיצוניות לקרות אותו האירוע (משל קיימת דרישה לראיה מסייעת לשם קביעת ממצא עובדתי בהליך שלפני). אלא שגם בהקשר זה תגובתה הספונטנית של האם מדברת בעד עצמה ואך מחזקת את גרסתה: **"... לגבי האירוע עצמו. תאשר לי שלא היה לך בדל של ראיה להוכיח שהוא תקף אותך לא סרטון, לא עד, לא תמונה לא כלום, תקף אותך באמצעות תכולת טונה, מצטער שאני מחזיק את עצמי שלא לצחוק, תאשר לי שאין לך ראיה כזו. ת: איך ראיה כזו כי הוא טרח לכבס את המצעים עליהם שפך את הטונה. כשהגעתי הביתה המצעים כבר כובסו. ש: תאשר לי למעשה שחוץ מתלונה שאת אוחזת בה וחוץ ממוצא פין אין לך בדל ראיה לקשור אותו לתקיפה הזו של קופסת טונה? ת: אין לי ראיה, יש לי את המילה שלי..."** (עמ' 19 שורות 14 - 21 לפרוטוקול).

עצם הדרישה שבאירוע נטען המתרחש בחדרי חדרים, לפי הנטען בשעות הערב או הלילה, בחדר השינה שבו מתכוננת האם לשינה, תצטייד האם במצלמה צמודה, ברשמקול צמוד, בעד(!), היא דרישה מיתממת אשר הלכה למעשה חוטאת לאופי מארג היחסים בתוך המשפחה. אדרבא - דווקא במקום בו בני משפחה יאלצו להתנהל בעזרת מצלמות ורשמקול בתוך ביתם - מבצרם, יש כדי להקים כשלעצמו חשש לפגיעה בשלוות החיים המשפחתית. יותר מכך - יש בכך כדי לפגוע במרקם החיים ובזכויותיהם של בני משפחה אחרים המתגוררים תחת אותה קורת גג - בכלל זה ילדיהם הקטינים של הצדדים, נוכחים - נפקדים בהליך שלפני.

15. אותה דרישה - מוקשית מעצם טיבה - לקיומה של "ראיית סיוע" שבה ועלתה מפי האב גם בכל הנוגע לטענתה הנוספת של האם בדבר גרימת נזק לרכב המשמש אותה. אולם לעניין זה גם גרסתו של האב לשאלה האם וכיצד נגרם נזק לרכב ששימש את המשיב היתה מוקשית. שכן מחד ביצר להרחיק עצמו מכל גישה לאותו הרכב ולו למפתחות שלו (עמ' 14 שורות 12 - 14 לפרוטוקול) ומנגד טען מאוחר יותר כי גם הוא נוהג ברכב: **"..ש. הרכב הזה גם שלך. ת: בוודאי, שנינו נוהגים בשני הרכבים ושני הרכבים רשומים על שמנו..."** (עמ' 15 שורות 12 - 13).

כיצד, אפוא, נוהג האב ברכב המשמש בעיקר את האם ואשר התגלעה בו אותה תקלה נטענת, אם אין ברשותו מפתחות? יש בכך דווקא כדי לחזק את גרסת המבקשת.

16. ביחס לאם, היה האב עסוק בעיקר בשאלת מהימנותה כעולה מתוצאותיו של הליך קודם (ה"ט עמוד 4

51672-07-22) שבו בסופו של יום נדחתה בקשתה. אלא שגם למקרא ההחלטה מיום 1.8.22 שבה נדחתה בקשתה של האם ניכר שההחלטה עצמה נדחתה לא בהכרח מנימוקים של אי מתן אמון (לבטח שלא מוחלט) בדבריה של האם.

17. אנו רואים, אפוא, כי הלכה למעשה קמה עילה לפי החוק למתן צו כנגד האב, כפי שניתן עוד על פי צד אחד.

18. מכאן, לשאלה מה הסעד שיינתן כפועל יוצא. גם האם עצמה לא טענה לאליומות פיזית של ממש וההליך שלפני לא נועד לייצר מציאות צופת פני עתיד. האב עצמו מורחק מבית המגורים המשותף מאז יום 8.10.22 כפי הנראה בצו משטרתי, ומיום 12.10.22 בצו שיפוטי. בנסיבות אלה, אני סבור שנכון ומידתי יהא להעמיד את הצו בדבר הרחקתו של האב מבית המגורים עד ליום 8.12.22 (ועד בכלל).

19. באשר לטענות האב כנגד האם, עיקרן כללי ומתמקד בהתנהלותה הנטענת של האם כלפיו וכנגד הקטינים. באשר לטענות כלליות הרי שאין בהם כדי להוביל בהן לקביעת ממצאי עובדה. באשר לטענות ביחס להתנהלות האם כנגד הקטינים, הרי האב שב על טענות אלה בהליך הנכון לבירורן - הוא התביעה ביחס לאחריות ההורית ואין מקום לקביעת ממצאים והסקת מסקנות בטענות כלליות דוגמת אלה, בהליך שלפני, מהנימוקים שפורטו לעיל (בוודאי שלא בכל הנוגע לטענות בדבר אלימות שננקטה כלפי קטין בחודש אוגוסט או ספטמבר 2022). גם הטענה בדבר הגשת תלונות שווא לשיטתו של האב במשטרה, אין בה משום עילה למתן צו לפי החוק. גם חקירתה הנגדית של האם לא הובילה לקביעת ממצא עובדתי בדבר אירוע קונקרטי המקים עילה.

מנגד, אין מחלוקת של ממש לפיה ההורים שניהם מצויים בקונפליקט בעצימות גבוהה, לו חשופים כפי הנראה הקטינים מזה זמן. קונפליקט, המערב גם גורמי רווחה וגורמי חקירה למרבה הצער.

20. כפי שכבר הבהרתי לא פעם, כאשר נשקל הצורך בהתערבות מכח החוק, אף יש להביא בחשבון את קולם של בני משפחה אשר מתגוררים תחת אותה קורת גג, אולם אינם בבחינת בעלי הדין בהליך שלפני, דוגמת ילדיהם של הצדדים [ראו למשל ה"ט (ב"ש) 16874-12-21 **ע.ע.ש נ' א.ש** (מצוי במאגרים המשפטיים ; 23.12.21)]. התפיסה לפיה להליכים לפי החוק נפקות אך ורק ביחס למתדיינים באותו ההליך, לא זו שחוטאת למציאות העובדתית על פי רוב כי אם גם איננה עולה בהכרח בקנה אחד עם הוראות המחוקק (שכן השאלה האם חובה שתהא זהות בין בעל הדין שהוא בן משפחה כהגדרתו בחוק ובין בן המשפחה שהאינטרסים שלו מובאים בחשבון, איננה נטולת ספקות). הדברים יפים בעיקר ובמיוחד באשר לקטינים. שכן לא יעלה על הדעת, שבית המשפט יתעלם מזכותם של קטינים לגדול בשלווה, מבלי שישמשו כעדים שבשתיקה לקונפליקט בעצימות גבוהה בין המבוגרים בחייהם או גרוע מכך, כחיץ ביניהם.

בראי האמור, גם אם האם עצמה טוענת, ואולי בצדק, כי עיקר טענותיו של האב הן כלליות, לא ראיתי שהכחישה (לבטח באופן גורף), את הקונפליקט החרף בינה ובין האב. זאת, גם אם האם תולה באב את האחריות הבלבדית לכך. במצב דברים זה, ובמיוחד בראי ההגנה על שלומם של הקטינים, אני מוצא לאסור גם על האם להטריד את

האב בכל דרך ובכל צורה.

21. סיכומם של דברים הוא כדלקמן:

א. ממכלול האמור לעיל אני נעתר לשתי הבקשות.

ב. הצו המרחיק את האב מבית המגורים המשותף כפי שזוקק ודויק ביום 23.10.22 יוותר על כנו עד ליום 8.12.22 (עד בכלל).

כל צו אחר שניתן במסגרת ההליכים שבכותרת בטל.

ג. אני אוסר על הצדדים שניהם להטריד האחד את השניה בכל דרך ובכל צורה, בין במישרין ובין בעקיפין, בין בכתב ובין בעל פה, וזאת למשך שלושה חודשים מהיום. כן אני אוסר על ההורים לחשוף את הקטינים בכל דרך ובכל צורה למחלוקות ביניהם, ובכלל זה אוסר עליהם לדבר סרה באזני הקטינים ולאזני הקטינים ביחס להורה השני.

ד. נאסר על הצדדים לשאת או להחזיק נשק. הודעה על כך תשוגר לגורמים הרלוונטיים.

ה. מכח הוראות סעיף 2א (ב) **לחוק** תגיש המחלקה לשירותים חברתיים שבמקום מגורי הצדדים תסקיר דחוף בשאלה האם יש להורות לאיזה מן הצדדים להתחייב לקבלת טיפול. במסגרת התסקיר העו"ס מתבקשת להבהיר בין היתר האם הצדדים מתאימים לטיפול, מסכימים לו, מבינים את תנאיו ואת מהותו של הטיפול והאם יש מסגרת מתאימה לטיפול בהם.

תסקיר זה יוגש לתיקים תוך 21 יום, גם לאחר סגירתם.

המפקחת המחוזית הרלוונטית, האמונה על יישום הוראות תיקון 18 לחוק תוודא ניתובה של החלטה זו לבעל התפקיד המתאים.

ו. **המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים, למנהלת המחלקה לשירותים חברתיים שבמקום מגורי הצדדים (כמו גם למפקחת המחוזית הרלוונטית אשר תוודא ניתובה של החלטה זו לגורם הרלוונטי), תערוך על כך תרשומת ותסגור את התיקים שבכותרת.**

החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת מלוא פרטיהם המזהים של הצדדים ובני משפחותיהם.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ג, 15 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.